

[Tholstrup.]

perioder måske er de længste — giver overskud, i og for sig slet ikke er motivering for at opretholde det, navnlig ikke for en liberal-konservativ regering, der må være tilhænger af privat drift, og som derfor bør afvikle teatret, især når de tal, der er kommet frem her, indicerer, at der er mulighed for at få langt større beløb ind i statens kasse ved en bortforpagtning end det, der kan fås ved egen drift.

Ministeren for offentlige arbejder (Victor Larsen): Jeg gjorde udtrykkeligt opmærksom på, at alle — jeg fremhævede det endda meget stærkt —, alle driftsudgifter, naturligvis også lønninger både til den ene og den anden og også generalomkostningerne, var fradraget.

Løvrigt forekommer det mig, at det ærede medlems kritik nu var meget svag; der var i virkeligheden ikke meget bund i den, og jeg forstår det godt. At bortforpagte teatret på et tidspunkt, der på grund af de særlige forhold, jeg nævnte — idet de 20 000 kr. ekstraordinær afskrivning og de 5 900 kr. ekstraordinært til justitsministeriet, filmfonden, i og for sig fuldstændig forklarer det underskud, der er i år —, måtte være det ugunstigst mulige, og når alle de foregående år har givet overskud og teatret ganske sikkert også i fremtiden vil give overskud — hvad det ærede medlem, hvis han lever, vil kunne erfare —, ville efter min mening være ganske meningsløst, rent ud sagt.

Det ærede medlem har i virkeligheden heller ikke opgivet et tal, som han ville give i forpagtningsafgift (*Tholstrup*: Jo, det samme, som det giver i underskud i år!). Ja tak. Jeg har deroverfor givet den oplysning, at 45 000 kr. i leje i virkeligheden er en forpagtningsafgift, altså betydeligt mere end den afgift, det ærede medlem vil give.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af første behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1952 til 31. marts 1953.

Forhandlingen genoptoges.

H. C. Hansen: Min lille blomsterbuket af forglemmigejer til regeringen har øjensynlig gjort indtryk. Statsministeren er

lykkelig for, at det ikke var tidsler, og at buketten var så lille. Jeg ville måske i hans sted — som jeg bemærkede i går — have syntes, at buketten var stor nok. Indenrigsministeren mente, at jeg havde forvekslet blomsterne med planten „Svigermoders onde Tunge“. Må jeg ikke derfor straks i min indledning her vise min velvilje ved at sige til både statsministeren og de andre ministre, de nye høje kommandører af 2. grad, at for min skyld kan de kalde blomsterne for, hvad de vil, de bliver ikke af den grund mere pyntelige på ministeriets bord; men nu har ministrene altså den fornøjelse, at de kan dække de små forglemmigejer med de nye kors, som — mærkeligt nok — er kommet tidligere end ellers. Det er en forbløffende forudseenhed, der er vist fra ministeriets side, for kors plejer man, såvidt jeg forstår, først at få, når man går af, men den højtærede statsminister har altså skyndt sig at sikre dem i forvejen.

Den højtærede statsminister udtalte sin beklagelse over, at jeg i stedet for at anerkende regeringen i anledning af den noget forbedrede valutastituation og den i øjeblikket ret gunstige dollarstilling kastede blikket langt ud i fremtiden — helt frem til næste sommer, hvor Marshallhjælpen sandsynligvis falder bort. Ja, men er vi da ikke alle nødt til at gøre det? Sidder der ikke i den højtærede finansministers sind en vis tvivl om, hvorvidt nu vor valutastilling er så god, som tallene viser? Frygter den højtærede finansminister ikke, og med rette, at en væsentlig del af forbedringen skyldes forskellige eengangsindtægter og spekulativ hjemtrækning af fremmed valuta? Regeringen er jo ganske klar over, at en del af forbedringerne i nationalbankens valutastilling opvejes af en nedgang i de private bankers valutabeholdninger, og usandsynligt er det vel ikke, at metervareordningen har givet anledning til stigende kreditgivning fra udlandets side.

Jeg føler ingen trang til at male billedet sort, men jeg synes, at regeringen i sine anstrengelser for at vise, hvor godt det går, fortegner billedet. Der var jo ingen af de mange ministre, der var i ilden i går, der ville benægte, at vort valutaunderskud fra juli 1951 til juli 1952 ville beløbe sig til ca. 600 mill. kr., hvis vi ikke modtog Marshallhjælp. Er det da mærkeligt at spørge regeringen om, hvilke tanker den har med hensyn til situationen, når denne hjælp bortfalder om 8 måneder?

Det til den tid akutte dollarproblem vil man nu drøfte med erhvervene, og den højt-